

Kammottavia terveisiä...

AMELIA JA PURSKU

SUOSIKIT:

Halaukset ja kierot
kielileiväät

INHOKIT:

Aikainen nukkumaanmeno

TANGINE

SUOSIKIT:

Uudet ystävät Amelia,
Floora ja Kalmo

INHOKIT:

Tyhjä vatsa

FLOORA JA KALMO

SUOSIKIT:

Amelian kanssa seikkailu

INHOKIT:

Töykeät toivomuskaivot

KUNINGAS VLADIMIR

SUOSIKIT:

Peikkoja ja painajaisia -peli

INHOKIT:

Teeppannuun kertyvä lima

TUIKE

SUOSIKIT:

Kansantanssi ja
sateenkaaret

INHOKIT:

Pörröpunkit

HENTOMIELI

SUOSIKIT:

Kimalle ja perhe

INHOKIT:

Karanneet sienet

FABIO

SUOSIKIT:

Vahvat, itsenäiset yksisarviset

INHOKIT:

Laura Ellen Anderson: Amelia Kulmuri ja ylhäiset yksisarviset

Näytesivut kirjasta © Kumma-kustannus & tekijä

MIKSI MUN TARVII OLLA YKSISARVINEN?

SKVIIIUUUU! kiljaisi kurpitsaherätyskello aamun sarastaessa.

Amelia Kulmuri venytteli ja kömpi ulos arkustaan. Hänen lemmikkikurpitsansa Pursku pompahteli ympäriinsä ja nuoli kaikkia innokkaasti.

”Voi Pursku”, Amelia sanoi haukotellen, ”miten voit olla noin pirteä?”

”LIISKATAAN KAIKKI”, murahti Floora Järkäle ja käänsi kylkeä. Floora oli valtava, harvinaista lajia edustava jetti, ei suinkaan minkään sortin peto. Hän oli myös yksi Amelian parhaista ystävistä.

”Ei kai vielä tarvitse herätä?” Kalmo voihkaisi ja veti hupun kasvoilleen. Kalmo Niittomies oli itse Kuolema. Mutta siihen työhön hän ryhtyisi vasta vanhempana, nyt hän hoiti vain Yösydämen pikkuotusten kuolemat ja jätti isommat Kalmopapan huoleksi.

Oli Halloween-loma ja aurinko oli noussut Pimeään valtakunnassa, mikä tarkoitti sitä, että kaikki Yösydämen ja sen kammottavien lähikylien olennot menisivät nukkumaan – paitsi Amelia Kulmuri ja hänen ystävänsä. He olivat aikeissa lähteä Valon valtakuntaan suorittamaan tärkeää tehtävää.

”FLOORA!” sanoi prinssi Tantine Höytyvä I ja taputti käsiään kahdesti. ”Vaadin aamiaista!”

”ÄLÄ TAPUTTELE MULLE!” Floora sanoi ja puristi isot, karvaiset kätensä nyrkkiin.

”Tantine”, Amelia huokaisi, ”muista mitä sovimme. Yritä olla komentelematta muita.”

”Sitä on niin vaikea muistaa”, Tantine sanoi

hämillään. ”Enkö voisi komennella edes ihan pikkuisen?”

”Et!” Amelia nauroi. ”Me olemme ystäviäsi.”

”Palvelijoita.” Tangine hymyili.

”Ystäviäpä”, Amelia korjasi.

Tangine veti syvään henkeä. ”Ysss...” Hän pyyhki otsaansa. ”Ysss...” Hän yritti uudelleen. ”Ysvelijoita?” Hän näytti ylpeältä itsestään.

”Se meni jo... paremmin”, Amelia sanoi.

Kun Amelia oli tavannut Tanginen ensimmäistä kertaa, Tangine oli kohdellut häntä varsin ilkeästi ja varastanut hänen lemmikki-kurpitsansa Purskun. Mutta olikin käynyt ilmi, että prinssi Tangine oli ollut yksinäinen ja oli vain halunnut ystävän. Tangine oli kasvanut palatsissa ypöyksin, vain palvelusmuumiot seuranaan. Hänellä oli tosin äiti – keiju nimeltä Hentomieli. Ikävä kyllä Hentomieli oli kadonnut salaperäisesti, kun Tangine oli ollut vielä vauva. Tanginen isä, kuningas Vladimir,

oli surrut vaimonsa katoamista niin paljon, että oli laiminlyönyt valtakuntaansa ja Tanginea ja etsinyt Hentomieltä vuosikausia, mutta turhaan. Tämän seurauksena Tanginesta oli tullut varsinainen pilalle lellitty penska (eikä hän siksi ollut potenu lainkaan tunnontuskia siitä, että varasti Pursku-paran). Vanhemmista juontui myös Tanginen suuri salaisuus: hän oli puoliksi vampyyri ja puoliksi keiju. Tämä tieto olisi kahistuttanut useimpia Pimeän olentoja. Mutta Amelia oli saanut selville, että Valon olennot eivät olleet lainkaan niin pelottavia kuin heille oli kerrottu. Kävi ilmi, että keijut eivät varastaneet kulmahampaita eivätkä yksisarviset ampuneet tappavia sateenkaaria takapuolestaan.

”Minua väsyttää kauheasti. En varmaan jaksakaan olla hereillä päiväsaikaan”, Kalmo sanoi.

”Totumme siihen kyllä”, Amelia lohdutti häntä.

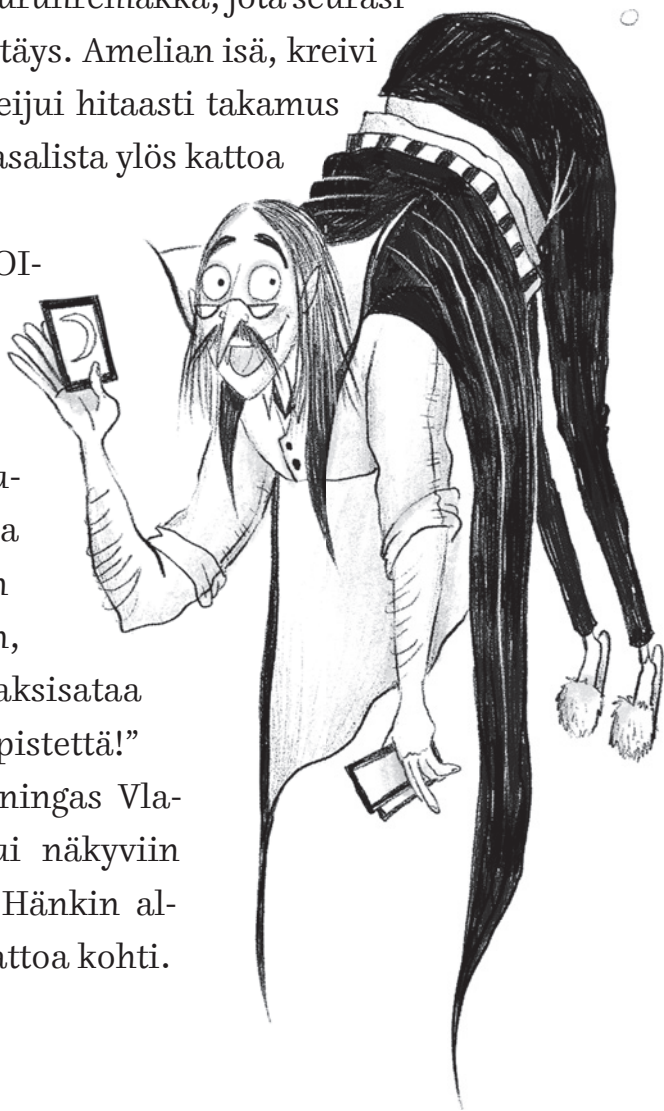
Amelia ja hänen ystävänsä kulkivat Kulmu-

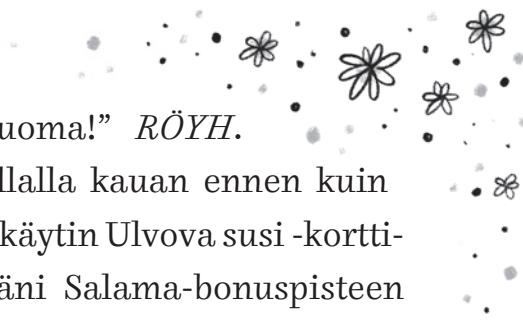
rien kartanon käytävällä, kun alhaalta kuului naurunremakka, jota seurasi kumea röyhtäys. Amelian isä, kreivi Drako III, leijui hitaasti takamus edellä ruokasalista ylös kattoa kohti.

”MINÄ VOITAN!” hän huusi.

”Minä *voitaaan!* Hautasin sinut ja sitten ohitin Peikkosillan, josta sain kaksisataa peikonlimapistettä!”

Sitten kuningas Vladimir horjui näkyviin nikotellen. Hänkin alkoi leijua kattoa kohti.

"VÄÄRIN, vanha kuoma!" RÖYH.

"Minä olin Peikkosillalla kauan ennen kuin saavuit sinne, koska käytin Ulvova susi -korttini yhdessä säästämäni Salama-bonuspisteen kanssa..."

"Häviätte molemmat", huusi Amelian äiti, kreivitär Hepsankeikka. "Minä sain Täydellinen pimennys -kortin. *KATSOKAA!*" Hän heilutteli hienosti koristeltua korttia heidän edessään.

"Pahus!" sanoivat kreivi ja kuningas yhteen ääneen. He syleilivät toisiaan ja kääntyivät hitaasti täyden kierroksen, jonka jälkeen leijuvat takaisin pohjakerrokseen.

"*Äitiiiii!*" Amelia huusi yläkerrasta. "Aamu koittaa jo. Ettekö ole huomanneet?"

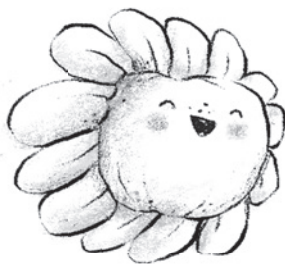
"*Kammo ja kauhistus*, oikeassa olet!" kreivitär kirkaisi. "Innostuimme pelaamaan Peikkoja ja painajaisia ihan liian pitkään. En voi uskoa, että kello on jo noin paljon!" Aikuiset

kapusivat portaita ylös.

Kuningas Vladimir oli piristynyt huomattavasti sen jälkeen, kun Amelia ystävineen oli lupautunut auttamaan Hentomielen etsinnässä. Hän oli etsinyt vaimoaan yksin kovin kauan. Nyt hänellä oli apua, ja mikä vielä tärkeämpää, hänellä oli *toivoa*.

Kreivitär Hepsankeikkakin halusi auttaa Ameliää, Flooraa, Kalmoa ja kuningasta valmistautumaan vaaralliseen matkaansa Valon valtakuntaan. Hän oli tehnyt heille ovelat valepuvut, joihin he voisivat sonnustautua. Valon olennot nimittäin uskoivat vakaasti, että vampyyrit imisivät heidän vertaan ja jetit murskaisivat heidän luunsa.

Pursku, joka oli naamioitunut valtavaksi päi-

POMPS

vänkkarakaksi, **pompsahteli** innoissaan, kun Amelia kieppui ympäri keijuasussaan.

”Ei hullumpi...” Amelia sanoi ihaillen kimaltavia siipiään. ”Mutta enkö ole vähän liian iso keijuksi?”

”Et suinkaan”, kuningas sanoi. ”Keijuja on kaiken kokoisia. Jotkut ovat melko isoja, toiset pikkuruisia. Oma Hentomieleni on noin käsi-varteni pituinen. Juuri sopivan kokoinen h lattavaksi”, hän sanoi hymyillen.

”MIKSI MUN TARVII OLLA YKSISARVI-

NEN?” Floora kysyi sarveaan suoristaen, kun taas Kalmo tarkasteli hermostuneena enkelikisupukunsa häntää.

Tangine ihaili omia (aitoja) keijunsiipiään peilistä, joita kreivitär oli sirotellut ympäri kartanoa. ”Minä näytän UPEALTA!” hän hihkaisi. ”Isä, käytkö koskaan valepukua, kun kävit yksin Valon valtakunnassa?”

”Yritin kyllä”, kuningas sanoi. ”Mutta minulla ei ollut ketään auttamassa, ja olen surkea ompelemaan. Yritin tehdä itselleni yksisarvisasun, mutta

se hajosi palasiksi matkalla Keijumetsään, ja siinä minä sitten olin... miten tämän nyt sanoisi?" Kuningas vaiken hetkeksi. "Täysin alasti."

Kaikki räjähtivät nauruun. "KUNKKU NAKUNA!" Floora mylvi. Sitten hän iski nyrkkinsä seinään niin että siihen tuli lommo.

"Aivan, aivan, rauhoittukaahan jo", kuningas sanoi kalpeat posket punoittaen.

"Mutta... eivätkö palvelusmuumiot olisi voineet auttaa sinua tekemään valeasun?" Amelia kysyi naurunpyrskähdysten lomassa.

"PAH!" Nyt oli kuninkaan vuoro hekottaa.

”Oletteko ikinä nähneet, kun palvelusmuumiot yrittävät käyttää ompelukonetta? He ompelisivat omat päänsä yhteen!”

”Ei hätää, teidän korkeutenne, tällä kertaa olen luonut täydellisen valeasun, ja lupaan ettei se hajoa!” Kreivitär hymyili säteilevästi ja ojensi kuninkaalle täplikkeitä siivet.

”Öh...” Kuningas silmäili valeasua kiusaantuneena. ”Onko tämä leppäkerttuasu?”

”On!” Kreivitär Hepsankeikka hymyili ja niiasi. ”Kauhistuttava leppäkerttuasu!” Hän

näytti hyvin ylpeältä.

”Olen ehkä aavistuksen liian suuri käydäk-
seni leppäkertusta”, kuningas mutisi kiskoes-
saan asua ylleen.

Kuooooollut oooooot, kuollut oot! Kalmon
kuolonluuri soi hänen taskussaan ilmoittaen, et-
tä jokin otusparka kaipasi hänen palveluksiaan.

”Luurisi ei ehkä toimi Valon valtakunnassa,
jos siellä ei ole kenttää”, kuningas sanoi. ”Kal-
mopappasi lupasi hoitaa liiskaantuneet rupi-
konnat puolestasi sillä välin, kun olet poissa.”

”Kiitos, teidän majesteettinne”, Kalmo sa-
noi ja ojensi kuolonluurin kreivitär Hepsan-
keikalle säilytykseen.

Kreivitär pani sen taskuunsa ja kietoi sitten
kätensä Amelian ympärille. Äidin uuden eta-
nanlimahajuveden tuoksu oli läpitunkeva.

”Voi Amelia. Pysy turvassa siellä kaukana!”

”Pysyn, pysyn, äiti, ei hätää.” Amelia hymyili.

”JEP, MEILLÄHÄN ON JÄTTIMÄINEN LEPPÄKERTTU SUOJANAMME!” Floora naurahti.

”Ja jos satutte löytämään Valon valtakunnasta ristisanatehtäviä, tuokaa niitä minulle. Kaipaam uusia haasteita!” kreivi sanoi.

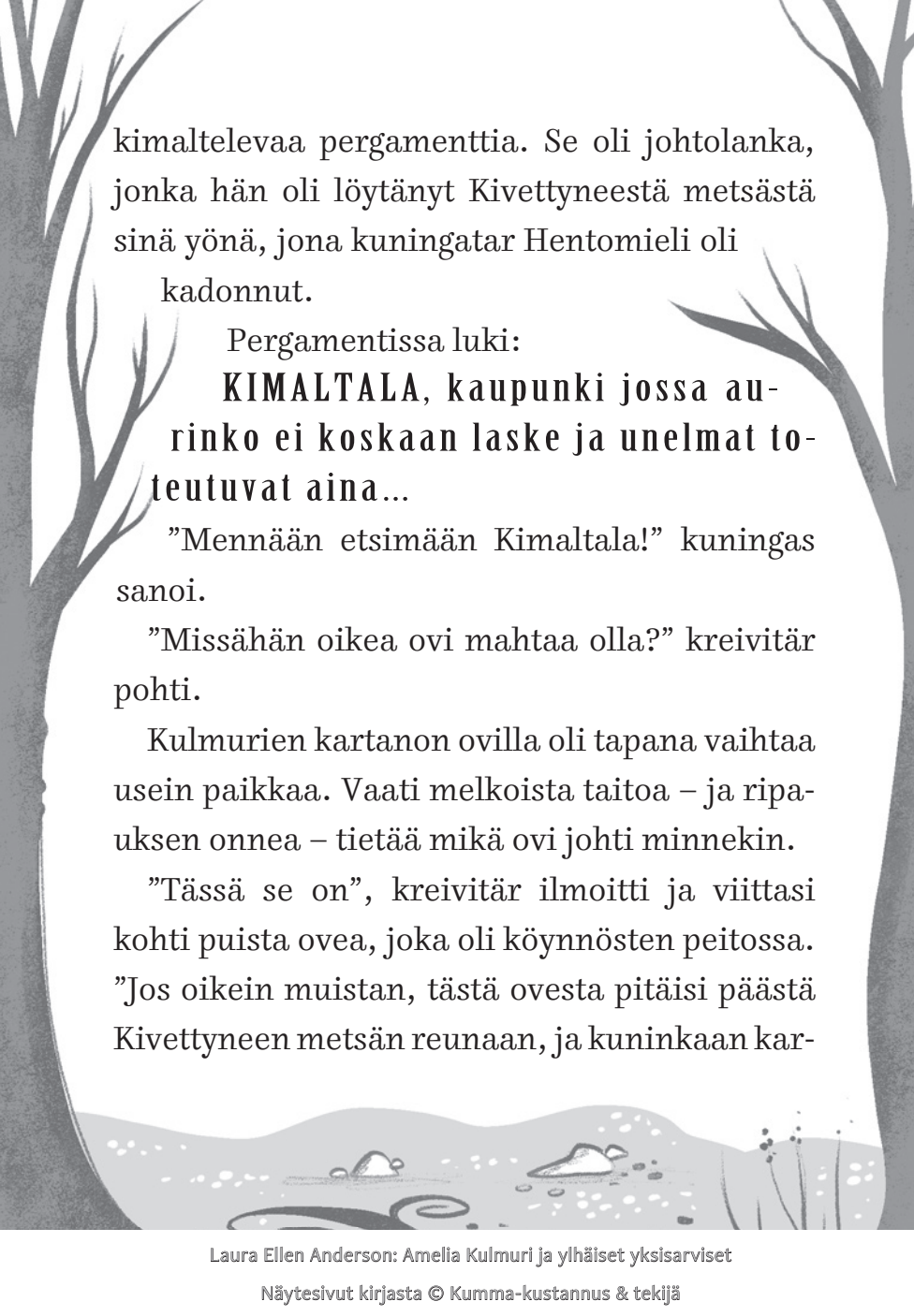
”No niin, Tangine, onko sinulla Valon valtakunnan kartta?” kuningas kysyi.

”Annoin sen Flooralle, koska hän pitää kartoista.” Tangine punastui.

”EI HÄTÄÄ, KARTTA ON TURVASSA”, Floora vastasi. ”MÄÄ PANIN SEN RULLALLE YKSISARVISEN SARVEN SISÄÄN.”

”Hienoa!” kuningas sanoi. Sitten hän otti leppäkerttuasunsa siiven alta esiin palasen

kimaltelevaa pergamenttia. Se oli johtolanka, jonka hän oli löytänyt Kivettyneestä metsästä sinä yönä, jona kuningatar Hentomieli oli kadonnut.

Pergamentissa luki:

KIMALTALA, kaupunki jossa aurinko ei koskaan laske ja unelmat toteutuvat aina...

”Mennään etsimään Kimaltala!” kuningas sanoi.

”Missähän oikea ovi mahtaa olla?” kreivitär pohti.

Kulmurien kartanon ovilla oli tapana vaihtaa usein paikkaa. Vaati melkoista taitoa – ja ripauksen onnea – tietää mikä ovi johti minnekin.

”Tässä se on”, kreivitär ilmoitti ja viittasi kohti puista ovea, joka oli köynnösten peitossa. ”Jos oikein muistan, tästä ovesta pitäisi päästä Kivettyneen metsän reunaan, ja kuninkaan kar-

tan mukaan –”

”VALON VALTAKUNTA ON METSÄN TOISELLA LAIDALLA”, Floora täydensi ylpeästi.

”Sitten vain matkaan”, Amelia sanoi ja avasi oven. Hän kurotti päänsä päälle ja taputti sielä nököttävää Purskua rohkaisevasti.

Kuningas Vladimir pörrötti Tanginen hiuksia. ”Tule, poika, mennään etsimään äiti!”

Laura Ellen Anderson: Amelia Kulmuri ja ylhäiset yksisarviset

Näytesivut kirjasta © Kumma-kustannus & tekijä